

быта болгаръ, Москва 1861. Чолаковъ, Бълг. нар. сборникъ I, Болградъ 1872. Aug. Dozon, Бълг. нар. пѣсни, Chansons populaires bulgares, Paris 1875, съ френски преводъ и речникъ. Има още много прѣснати по периодичнитѣ издания.

¹¹ Димитъръ е напечаталъ освенъ това и едно стихотворение въ Българ. книжици 1858, а Константинъ и нѣколко статии въ „Братски трудъ“.

¹² Въ истинския произходъ на българскитѣ „Веди“, особено горещо защищаванъ отъ учения полякъ Алекс. Ходзько, проф. въ Парижъ, пръвъ се усъмни проф. Луи Леже (вж. особено статията му: Un essai de mystification littéraire; Le Veda Slave. Bibl. univ. et Revue Suisse, Lausanne, Fevrier 1876). Въ славянския свѣтъ, срѣдъ който тѣзи произведения сж въобще слабо познати, пръвъ обърна внимание на мистификацията Иосифъ Иречекъ въ заседанието на Крал. Чехско Научно Дружество на 17 декемврий 1874 год. Изглежда, какво около въпроса ще възникне цѣла литература. Нашето мнение, нажсо, е следното. Вече а priori съ пълно основание можемъ да се съмняваме, че сж могли да се запазятъ въ народната паметъ тъкмо въ Родопитѣ, които отъ Мелникъ до Чепино вѣчно сж били арена на многобройни походи, както на византийци, тъй и на българи, на сърби и турци, такива стари епични поеми за Орфея, Александра, за идването на българитѣ и т. н. Освенъ това Родопитѣ сж много добре познати, та едва ли тѣзи тъй интересни и, както разправятъ, разпространени пѣсни биха могли да не обърнатъ внимание и да останатъ неизвестни. Самъ Неофитъ Рилски е отъ Родопя, пъкъ и Захариевъ е познавалъ, както планинитѣ, така и обитателитѣ имъ — мохамедани; и при все това ни единиятъ, ни другиятъ и, въобще, никой българинъ никога нищо не е съобщавалъ за подобни пѣсни отъ доисторическо време. Къмъ всичко това нека прибавимъ още, че въ митологията на ведитѣ се явяватъ нигде другаде нечувани богове, като Вишна и дори Коледа (Вж. стр. 52). Въ „пѣснитѣ“ нѣма никакъвъ размѣръ. Въ пѣстро безредие се редуватъ 8, 6, 12, 10 и дори 15 срични редове (стихове). Неизвестниятъ имъ авторъ не се задоволилъ само съ това да съчини самитѣ пѣсни, но дори и преиначилъ и онѣзи, които добре сж познати на всинца ни. Пѣсенъта за женитбата на Слънцето съ Улкана, съставена отъ 1028 стиха, не е нищо друго, а многословна фантастична преработка на познатата на мнозина въ България пѣсенъ за женитбата на Слънцето за дева Мария, пѣсенъ, заключаваща въ себе си всичко на всичко 133 стиха и обнародвана отъ Раковски, отъ Дозонъ (споредъ Славейкова транскрипция) и критически отъ Дриновъ (Период. спис. XII, 153). Въ четиритѣ пѣсни за царъ Талатина, една отъ които е въ 1542 стиха, лесно може да се долови перефразировката на тъй добре познатитѣ на сърби и българи пѣсни за царя Латининъ и за персонификацията на западнитѣ крале. Неистински сж и неметричнитѣ Верковичови пѣсни въ Дозоновия сборникъ стр. 120, 128, 134, 135 и т. н. И все пакъ, по всѣка вѣроятностъ, Верковичъ, изглежда, нѣма прѣстъ въ цѣлата тази фалшификация; тъй както излага работата самъ Дозонъ, защитникъ на ведитѣ (Premier rapport sur une Mission littéraire en Macédoine, Archives des Missions при френското минист. на нар. просвѣщение, 1874), излиза, че най-компетентниятъ човѣкъ, който би могълъ да даде сведения по въпроса, е бившиятъ крушовски учитель, който е предалъ Ведитѣ на Верковича срещу доста голѣма сума пари.

¹³ Вижъ стр. 419.

¹⁴ А) Въ Цариградъ *Български книжици* 1858—1861 (редактори: Мутевъ, Богоровъ, Кръстивичъ и Стояновъ-Бурмовъ), *България* 1859—1861 (ред. Цанковъ), *Свѣтъникъ* 1863—1865 (ред. Михайловски), Бурмовото *Врѣме* 1865—1866, Найдень Геровото *Право* 1867—1872. Славейковъ е редактиралъ хумористичнитѣ *Листки*, *Пчелица*